

AZALIŻ (2) *pt*

W pisowni łącznej „aza” (2).

Nagłosowe a prawdopodobnie jasne (tak w azali) drugie pochylone.

Sł stp, Cn brak, Linde s.v. aza XVIII w.

Partykuła pytajna: ‘czy, czyż’ w pytaniach niezależnych (retorycznych, o charakterze ekspresywnym)

(2) : Azaliż iest ktory taki ociec nagorłzy światá tego/ áby takowego pokoju á takiey íprawy miał wczyc dzyatki swoie. *RejPos* 334.

α. *Połączenie „azaliż” z partykułą przeczącą „nie” występujące w pytaniu retorycznym podkreśla istotny charakter tego pozornego pytania jako ekspresywnego emocjonalnego twierdzenia (1) :*

*Połączenie: »azaliż ... izaliż«: Azaliżes fie nie powinien sam vlitowác nád sobą? Izaliżes fie theż nie powinien rozmylić nád thym świętym Páłytyrzem swoim? *RejPos* 169.*

KN